



KUVITUS GREG NEWBOLD

Carlin joululahja

Juliann Tenney Doman
Perustuu tositaapahtumaan

*”Kun on työtä tehtävänä, tee se iloiten.
Tee enemmän kuin pyydetään, käy virsta toinenkin.”*
(Children’s Songbook, s. 167.)

Carl hytisi kylmästä työntäessään pyöräänsä vastatuuleen. ”Maltan tuskin odottaa, että pääsen kotiin lämpimään”, hän ajatteli. ”Enkä malta odottaa joululahjojen avaamista!”

Sinä aamuna hän oli noussut erityisen varhain ylös jakamaan sanomalehtiä. Kun hän kotimatallaan työnsi pyöräänsä ylös jyrkkää rinnettä, hän ajatteli äidin leipomia jouluisia kanelipullia. Ne maistuisivat todella hyviltä. Hän saattoi miltei maistaa makean kermaisen päällyksen.

Kerma! Carlin hartiat lysähtivät. Hän oli unohtanut lehmän lypsämisen ja muut tarpeelliset kotihommat, jotka piti tehdä. Myös jouluna.

Carl jätti pyöränsä kodin edustalle. Hän ja hänen veljensä olivat lähteneet kilpaa jakamaan lehtiä omiin jakelupiireihinsä. Carl ei nähnyt veljensä pyörää, joten Carl oli voittanut!

Ainoa ongelma voittamisessa oli se, että nyt hänen piti odottaa veljeään, ennen kuin he voisivat avata lahjat. Sitten heidän pitäisi mennä takaisin ulos ja tehdä kotihommat. Carl toivoi, että voisi vain jäädä sisälle ja nauttia joulusta.

”Voisinkin tehdä omat hommat nyt”, Carl ajatteli. ”Sitten minun ei tarvitse tulla takaisin ulos kylmään.” Hän kiihuhti navettaan.

Kun Carl nappasi ämpäriin ja istui lypsämään lehmää, hän katseli ympärilleen. Kaikki muut hommat piti yhä tehdä. Sitten hän sai idean. Jos hän tekisi kaikki hommat itse, hän voisi yllättää perheensä, ja he voisivat viettää muun osan jouluaamusta yhdessä. Se olisi kaikkien aikojen paras joululahja!

Carl lypsi kaikki lehmät nopeasti. Sitten hän siivosi navetan, ruokki kanat ja keräsi munat. Hän hymyili ajatellessaan, kuinka hänen perheensä yllättyisi.

Carl meni takaisin sisälle kotiin. Hän kurkisti ovesta nähdäkseen, oliko ketään näkyvissä. Sitten hän pujahti keittiöön. Hän oli juuri saanut laitettua maidon ja munat jääkaappiin, kun äiti astui sisään.

”Ai, hyvä, oletkin jo kotona”, äiti sanoi ja tuli halamaan häntä. ”Aloimme jo ihmetellä, missä sinä olit.”

Äiti auttoi Carlilta takin päältä. Kun Carlin sisarukset näkivät hänet, he huusivat: ”Carl on tullut kotiin! Avataan lahjat!” Kaikki kerääntyivät joulukuusen ympärille ja odottivat, että isä jakaisi lahjat. Carlista oli mukava katsella, kun kaikki esittelivät aarteitaan.

”Selvä!” isä sanoi. ”Nyt on aika tehdä kotihommat. Mutta luulen, että sitä ennen tarvitsemme mehua ja kanelipullia.”

Isä meni keittiöön ja avasi jääkaapin. Hän pysähtyi katsomaan.

”No, jopa jotakin!” isä sanoi. ”Maitokannu onkin jo täynnä, ja tässähän ovat jo munatkin kerättyinä! Kuka ne on ehtinyt hakemaan?”

Isä palasi olohuoneeseen. Carl yritti parhaansa mukaan piilotella hymyään.

”Tiedätkö sinä, Carl, mitään tästä?” isä sanoi itsekin hymyillen. ”Näyttää siltä, että meidän hommat on jo tehty.”

”Hyvää joulua!” Carl huudahti.

Isä kietoi kätensä Carlin ympärille. ”Kiitos, Carl. Se oli todella huomaavaista. Tämä on varmasti paras joulumme tähän asti!”

Carl virnisti. Hän tiesi jo, että *hänelle* tämä oli kaikkien aikojen paras joulu. ■

Kirjoittaja asuu Coloradossa Yhdysvalloissa.